

• מופטי

כותרת משנה: "האיש בן המאה שיצא לריצה האחרונה שלו"

מקווה שההספדים שנישאו על מופטי בלוויה ואחריה יתפרסמו כאן, כי אני מזדהה עם כל המילים היפות שנאמרו עליו. על החריצות וההסתפקות במועט שלו, על היסודיות היקית שלו, על העצמאות שלו עד לרגע האחרון, כמעט. אני עדיין מלאה התפעלות ממראהו של מופטי רק לפני שנה, פלוס מינוס, הולך ברגל מהמכבסה עם חבילת הכביסה הנקייה שלו, הביתה. רק בתקופה האחרונה הוא כבר לא רץ, לא הלך מהר מהר, עד שלא יכול היה עוד ללכת.

השם מופטי, הוא בוודאי לא נפוץ במחוזותינו, ויש לו קונוטציות מאד לא טובות. אבל אנחנו התרגלנו אליו ולא יכולנו לקרוא לו בשם אחר. פנינה ז"ל ספרה לי שבסוף אחת מנסיעותיו לחו"ל בשליחות המפעל, היא נסעה לנתב"ג לפגוש אותו. בימים ההם עדיין היה אפשר לעמוד על המרפסת ולצפות בנוסעים העולים או יורדים מהמטוסים (מישהו יכול להאמין לכך בימינו אלה?...). פנינה ראתה את מופטי מרחוק, ובהתרגשות רבה צעקה: "מופטי! מופטי!", וכל קהל הצופים במרפסת הסתובבו אליה במבטים מזועזעים...

נוח בשלום על משכבך, משה (מקס) מופטי ליפשיץ.

מאחלת לכולנו שלא נדע עוד צער, ושעוד זמן רב לא נגיע להלוויות אצלנו.

שבת שלום

תמר וולפין

